

[Rasmussen (Gylling).]

ligt, om han ikke mener, at Tidspunktet nu er inde til at forsøge gennemført en Forbedring af Telefonvæsenet her i Danmark.

En anden Sag, som ogsaa sorterer under den højtærede Trafikminister, vil jeg fremsætte nogle Bemærkninger om. Det drejer sig om Ansættelsen af Postbude, jeg tænker her navnlig paa Landpostbude. For nogen Tid siden skete der en Ændring i de hidtidige Forhold, idet det blev bestemt, at man for at komme i Betragtning ved Ansøgning om Stillinger som Landpostbude skal have gennemgaaet et Aspirantkursus paa tre Aar. Der er for saa vidt ikke noget at sige til, at man ønsker en ordentlig Uddannelse af de Mennesker, der skal paatage sig denne Gerning, men at Landpostbudene skal have gennemgaaet denne Turnus paa tre Aar, inden de er fyldt 23 Aar, betyder i Praksis, at Stillingerne kun kan søges af dem, der bor omkring de store Byer, omkring de store Posthuse. Paa Landet kan man ikke sende dem ind for at modtage Aspirantundervisning den ene Dag, men maaske ikke den næste, det forbyder de praktiske Forhold, og det betyder altsaa, at den Type Landpostbude, som er velkendt paa Landet, og som man havde stor Tillid til — det var paa næsten alle Omraader Folk, man virkelig kom til at holde af, og som udfyldte denne Plads paa en Maade, som Befolkningen var meget glad for —, vil forsvinde i den kommende Tid, den er allerede stærkt i Gang med at forsvinde. Det er en Uretfærdighed over for Landdistrikternes Beboere, hvis Ansøgere til disse Stillinger kommer paa lige Fod med andre, og jeg henstiller til den højtærede Trafikminister at undersøge, om der ikke kan ske en Ændring i disse Forhold.

I Anledning af den famøse Anskaffelse af Uniformer til det saakaldte Hjemmeværn har Postbudenes Medlemsblad gjort opmærksom paa den Tilstand, deres Garderobe befinder sig i, og at Postbudenes Kritik angaaende deres Uniform er berettiget, kan man let konstatere ved Sammenligning med andre Tjenestemænd, f. Eks. ved at stille et Postbud ved Siden af en Politibetjent — ja, man bør ikke gøre det, for saa vilde Postbudet utvivlsomt faa et Mindreværkskompleks, for der er jo en grænseløs Forskel. Politiet fremtræder jo i et Udstyr, saa man skulde tro, det var højtstaaende Embedsmænd paa det militære Omraade man ser for sig, naar de kommer to og to spadserende paa Gaden. Det er noget helt andet, end naar et Landpostbud kommer i sin slidte og tarvelige Dragt. Den højtærede Postminister maa se at faa at vide, hvor den

højtærede Justitsminister faar sin Garderobe fra!

Saa er der en anden Sag, som sorterer under den højtærede Indenrigsminister, som jeg vil gøre opmærksom paa. Der er almindelig Utilfredshed med den Form eller Mangel paa Form, hvorunder Erstatningerne udbetales for de af Tyskerne ødelagte Ejendomme og Materiel. Nu er der gaaet langt over et Aar siden Befrielsen, men endnu findes der mange, mange Steder omkring i Landet, hvor det ikke er lykkedes at faa Erstatning for det, Tyskerne har ødelagt. Der er f. Eks. et Sogneraad i min Egn, som havde faaet Myndighedernes Tilladelse til Udbetaling af Indkvarteringsgodtgørelse — det drejer sig, saa vidt jeg husker, om 12 000 — 14 000 Kr. Man indsendte Kvittering til Myndighederne, og saa skulde Beløbet blive udbetalt. Sogneraadsformanden betalte Forskud, men endnu efter et Aars Forløb har han ikke modtaget de Penge, som han udbetalte i Forskud til vedkommende. Der er ogsaa et Eksempel fra et Forsamlingshus, som Tyskerne havde beslaglagt. Til Trods for at der gentagne Gange har været Syn over og Vurdering af vedkommende Forsamlingshus, har det endnu ikke været muligt at faa nogen Erstatning. Jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister at se lidt paa, hvordan det kan være, at det er saa uhyre vanskeligt at faa disse Erstatningsprogsmaal løst.

I den politiske Diskussion om Landets Økonomi og en Forbedring af vore handelspolitiske Forhold samler Interessen sig jo først og fremmest om Muligheden af at forøge Eksporten for derigennem at fremskaffe det nødvendige til vort Erhvervslivs Trivsel, og der bliver her navnlig, naturligvis ogsaa med Rette, lagt Vægt paa, at det først og fremmest maa være Landbruget, der skal fremskaffe den Eksportmængde, som er nødvendig. Ingen er sikkert mere end Landbruget selv interesseret i, at Betingelser og Vilkaar kan være til Stede for en forøget Eksport, men saa maa man jo heller ikke berøve Landbruget Evner og Lyst til Arbejdet.

Priserne, som de nu er fastsat af Staten, skal jeg ikke kritisere, men Forholdet er jo det, at Priserne paa det, der skal købes af Landbruget — jeg tænker her navnlig paa Maskiner og Redskaber, som Landbruget maa anskaffe —, staar i skrigende Modsætning til det, Landbruget faar for sine Varer. Man kan f. Eks. prøve at sammenligne, hvad det koster at fremstille 1 kg Smør, og hvad det koster at fremstille en eller anden lille Ting, som skal